

РЕШЕНИЕ

№ 408

гр. София, 21.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 15.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **8282** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК.

Образувано е по жалба Вх. № 20890/04.07.2019 г. по описа на АССГ, депозирана от П. С. Ц., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], представляван от процесуален представител адв. А. Х., против Решение № 2-1205/06.02.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата се излагат възражения за незаконосъобразността на оспореното решение, като постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и противоречащо на материалния закон. В съдебно заседание жалбата изцяло се поддържа, като по същество се оспорва качеството на лицето като секретен сътрудник, поради липсата на изходящи и подписани от него лично документи, в приложената по делото административна преписка и осъществявана от него такава дейност. Представя се становище по същество на спора, както и писмена защита от надлежно упълномощен по делото процесуален представител. Искане се от съда да отмени като незаконосъобразно оспореното решение. Претендират се съдебно-деловодни разноски.

Ответникът - Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Комисията), чрез процесуалния си представител – Д. Т.-началник отдел „Правно-административен“ в Комисията, заявява

становище за неоснователност на жалбата. Развиват се подробни съображения в тази насока в становище по жалбата и в представена писмена защита. Заявява, че са налице писмени доказателства по смисъла на специалния закон, обосноваващи постановяването на оспорения акт, същия отговаря по форма и съдържание, на изискванията на закона, поради което и като правилен и законосъобразен, моли съда да го остави в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

От представената административна преписка и уважените доказателствени искания на страните по делото, се установява следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано във връзка с проверка за принадлежност на жалбоподателя, на основание §18 от ПЗР към ЗИД на Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/ (обн. ДВ, бр.71/ 13.09.2016г.), във връзка с чл. 27 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Установява се от приложената в цялост административна преписка, че Комисията е била надлежно сезирана с искане по §18 от ПЗР на ЗИД на ЗЗКИ от орган по проучването - директора на [фирма] - ДАНС – за проверка за принадлежност на служители от Министерство на външните работи. Към искането е приложено писмено съгласие по чл. 27, ал. 2, изр. второ от ЗДРДОПБГДСРСБНА от жалбоподателя П. Ц., предвид което Комисията е извършила предварителна проверка в кръга на правомощията си. По своя характер представеното съгласие от жалбоподателя от 08.11.2016 г., /л.10 от делото/, оборва възражението на жалбоподателя, за неизпълнение на задължението за надлежно уведомяване за започване на административното производство, по реда на АПК, поради което и същото е неоснователно като недоказано и не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила, на това основание.

За резултата от проверката Комисията е уведомила органа по проучването, както и ДКСИ и жалбоподателя, в съответствие с изричното изискване на §18, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗЗКИ, видно от приложените по административната преписка уведомителни писма. В изпълнение на чл.27 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, в конкретната хипотеза, за органите по чл.1 от закона, е постановено обжалваното Решение № 2-1205/06.02.2018г., с което е установена принадлежност на жалбоподателя, не е публично оповестявано.

С оспореното Решение № 2-1205/06.02.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, е обявена принадлежността на П. С. Ц. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Решението е взето на редовно заседание на Комисията, надлежно обективизирано в Протокол 05 от 06.02.2018 г. /препис: лист 131-134 от делото/, проведено при спазване на кворума за провеждане на заседанието и вземане на валидни решения с 6 гласа „За“, по т.4 от Дневния ред, за установяване на принадлежност на лица по чл.27, ал.1, т.5 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Решението по т.4 от Протокола, съдържа законоустановените реквизити по чл. 29, ал.2, т.2, за „секретен сътрудник“, във вр. чл. 29, ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА., въз основа на регистрация по регистрационен лист /л.11 от делото/ и лично дело на СС. с псевдоним „А.“, № 19022, приложено в цялост по делото. Като изискуеми документи, въз основа на които е взето решението, са описани приложените по административната преписка документи: документи от щатни служители; регистрационна бланка, съдържащи се в дело Ф1, а.е. 7120 / л. 15-85 от делото/, рег. дневник /л. 11 от делото/, картони обр. 1-2 бр. и образец 3, /л.

12-14 от делото/.

По искане на жалбоподателя, в хода на съдебното дирене е прието заключението по допуснатата съдебно-графологична почеркова експертиза. От заключението на ВЛ Д. В., което съдът кредитира като обективно и компетентно, се установява, че думата „А.“, изпълнена на ръка, под печатните текстове, приложени в досие - дело Ф1, а.е. 7120, С.С. „А.“ / л. 61-62; 63-65; 70-71 от съдебното дело/, не е изпълнена от жалбоподателя П. С. Ц..

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е в срока по чл.149, ал.1 от АПК, депозирана е от надлежно легитимирана страна, с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на контрол за законосъобразност акт, поради което същата е допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че при постановяване на решението са допуснати нарушения на административнопроцедурните правила, като оспореният акт не съдържа всички реквизити, установени в чл. 29, ал.1 и не се установява принадлежност, поради липсата на необходимите за това доказателства по смисъла на чл.25, ал.1 т. 1 от ЗДРОПБГДСРСБНА, поради което административният акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен. Това е така, защото по делото безспорно се установява, от приложената административна преписка, че оспореното решение е взето от легитимен орган, по смисъла на чл.4-5 и при спазване на изискванията на чл.8, ал.1-3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, въз основа на писмено искане и проверка, на основание §18 от ПЗР към ЗИД на Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/ (обн. ДВ, бр.71/ 13.09.2016г.), във връзка с чл. 27 от ЗДРОПБГДСРСБНА. Решенията на Комисията са волеизявления, с които се констатират вече възникнали права или задължения, поради което те са декларативни административни актове (чл. 21, ал. 2 АПК).

Оспореният административен акт е издаден от орган, притежаващ материална и териториална компетентност, при спазване на изискванията за неговата форма, в т.ч. и на протокола към решението, при наличие на кворум и с мнозинството, определено по закон, като не се констатират нарушения на административнопроизводствените правила обосноваващи отмяната му на това основание.

По същество спора, се отнася до материалната законосъобразност на акта, във връзка с основателността на същия, по отношение спазването на нормата на чл.25, ал.3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, а именно наличието на изискуемите документи, въз основа на които Комисията, обявява принадлежност. Посочените в Решение № 2-1205/06.02.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, архивни документи по Протокол 05 от 06.02.2018 г., въз основа на които е установена принадлежността на оспорвания към ДС в качеството му на „секретен сътрудник“, описани във фактическата част на настоящия съдебен акт, са официални удостоверителни документи, отговарящи на дефиницията за документ, въведена в §1, т. 1 от ДР на закона и са от обхвата на алтернативно посочените в чл. 25, т. 3 ЗДРОПБГДСРСБНА. Съгласно § 1., т.1 от закона, "Документ" е всяка записана информация, независимо от материалния и носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни. Обявяването на принадлежност на български граждани, заемащи публични длъжности или извършващи публични дейности, към съответните

органи и служби се извършва при условията и по реда на Глава Трета, чл. 25 и сл. от ЗРДОПБГДСРСБНА. В закона е разписан редът за установяване и обявяване на принадлежност към ДС и разузнавателните служби на БНА. Посочени са документите, въз основа на които се установява принадлежността към тези органи на секретен сътрудник. Следователно законът въвежда специален процесуален ред за издаване на решение, относно принадлежността към органите на ДС. В чл. 29, ал. 2 е посочено какво следва да съдържа решението на Комисията. За секретен сътрудник, съгласно чл. 29, ал. 2, т. 2, в решението следва да се посочи: трите имена на лицето по документ за самоличност; дата и място на раждане; трите имена на вербувалия и ръководил го щатен или нещатен служител; структурата или структурите, в които е осъществявано сътрудничеството; качеството, в което е осъществявано сътрудничеството; използваните псевдоними и документи, въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1; кога е снето от действащия оперативен отчет; както и публичната длъжност или публичната дейност, която е заемало или извършвало, или заема или извършва по време на проверката. Всички тези елементи на решението се съдържат в оспорвания административен акт. При наличие на законовата регламентация по чл. 29, ал. 2, т. 2, излагането на мотиви в решението е строго лимитирано. Мотивите на решението следва да съдържат посочения минимум в чл. 29, ал. 2, т. 2. Това е така, тъй като Законът регулира обявяването на принадлежността на българските граждани към органите по ал. 1. В Закона не е разписан ред, в който да се дава оценка морална, негативна или позитивна на евентуално извършвана в миналото дейност от специалната комисия. Законът в тази му част възлага на комисията оповестителни, а не аналитични и оценъчни функции. Единствено Комисията трябва да обяви установената принадлежност по реда на Закона, въз основа на документите, изброени в чл. 25 от същия. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на Закона, документ е всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, вкл. информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и база данни. Точно въз основа на такива документи, по смисъла на специалния закон, е взето оспореното в настоящото производство решение. Комисията следва само да установи налице ли са документи по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона и съдържат ли се в тези документи данни за проверяваното лице и съответно да ги обяви. ЗРДОПБГДСРСБНА придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила. Съгласно закона принадлежност към посочените органи може да се установява с всякакви по вид документи от архивите им при осигуряване на гаранции за правата на засегнатите лица. Правомощието на КРДОПБГДСРСБНА по чл.4 от ЗРДОПБГДСРСБНА е ограничено само до установяване, т.е. констатиране на принадлежността на лицата към органите по чл.1 от Закона. С Решение №4 от 26.03.2012г. по к.д. №14/2011г. на КС е констатирано, че законодателят не изисква кумулативно наличието на определени по брой или вид документи, за да се установи принадлежност на лице към органите по чл. 1 от Закона. Обратно, той придава на абсолютно всички документи по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Закона качеството на документи, които са годно доказателствено средство за установяване на принадлежност и на които придава еднаква доказателствена сила, т.е принадлежност към органите по чл. 1 от Закона може да бъде установявана както въз основа на

документи, които изхождат от сътрудника, така също и въз основа на документи, които не изхождат от него и не съдържат подписа му. Въз основа на изложеното, установеното в настоящото производство, въз основа на заключението по съдебно-почерковата графологична експертиза, че полагането писмено на думата /псевдонима/ „А.“ под част от документите, приложени в досие - дело Ф1, а.е. 7120, С.С. „А.“ /л. 61-62; 63-65; 70-71 от съдебното дело/, не е изпълнено от жалбоподателя П. С. Ц., не води до извода за материална незаконосъобразност на акта, доколкото специалният закон не въвежда изискването за кумулативно наличие на документите, изброени в чл. 25 от Закона. Изброяването е алтернативно, като не е изрично въведено установяването на авторството на документите, които се отнасят до секретния сътрудник. С оглед спецификата на дейностите и историческия период, в който са извършвани, законодателят е предвидил възможност, за констатиране на принадлежност, въз основа на декларативни документи, като определянето на хартиен или друг носител на информация, като „документ“ по смисъла на специалния закон, не е ограничено от смисъла и значението, което документът има като доказателствена сила, по смисъла на общите процесуални закони, а именно ГПК и АПК. В случая, не се твърди от административния орган авторство на посочените сведения, с полагането на думата „А.“, от секретния сътрудник, сведенията могат да бъдат събрани и от друго лице вербално и напечатани, с означение, че се отнасят до сътрудник „А.“. В случая, авторството е неотносимо, към предмета на доказване в настоящото административно производство. Установено е по делото, че оспореният акт, не е взет на основание, документите, оспорени по отношение на авторството им в настоящото производство. Изброените в решението архивни документи за П. С. Ц., и без оспорените сведения, в достатъчна степен установяват, съгласно изискванията на ЗДРДОПБГДСРСБНА, принадлежност на П. С. Ц. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Липсва законово задължение на Комисията да изследва дали има провеждане на реална (активна) агентурна дейност на лицето; дали същото е вписано в картотеката и в регистрационните дневници без негово съгласие; дали лицето е реализирало дейност. С оглед на посоченото, релевантно в случая е само дали има достатъчно документи, по смисъла на закона, удостоверяващи принадлежност или не. Възраженията на оспорващия по повод анализ на съдържанието и същността на тази принадлежност съотнесено към него, няма отношение по законосъобразността на оспореното решение. Нито административният орган, нито съдът е длъжен да изследва какво е било съдържанието на дейностите, за които са съставени тези документи, нито да се анализира самата дейност, както и предавани и подписвани ли са сведения в действителност, изходящи от лицето. Ирелевантно в случая е обстоятелството дали и каква е била дейността с органите по чл.1 от Закона.

В процесното административно производство органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т.е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като са налице предпоставките на ЗДРДОПБГДСРСБНА по отношение на проверяваното лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, като доказателствата за това, което в случая е и сторила. Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че Решение № 2-1205/06.02.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е обявена

принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е материално законосъобразно и в съответствие с целта на закона, постановено от компетентен орган, в законоустановената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, поради което и не се констатира основания за неговата отмяна като незаконносъобразно. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. С оглед изхода на делото и направеното от процесуалния представител на административния орган искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение същото като допустимо и основателно следва да бъде уважено и да бъде осъден жалбоподателят да заплати на Комисията сумата от 100 лева на основание чл. 143, ал.4 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалба на П. С. Ц., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], представляван от процесуален представител адв. А. Х., против Решение № 2-1205/06.02.2018г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, *като неоснователна.*

ОСЪЖДА П. С. Ц., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ***да заплати*** на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия **сумата от 100** (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: